

ЛѢТНА ВЕЧЕРЬ.

Угасна лѣтний день
Слѣдъ тежка мараня
И слънчо уморенъ
Заспива въ огнена заря.

Повѣва легкъ вѣтрець
Изъ китната гора,
Извива гласъ шурець,
Оглася тучнитѣ поля.

Ей мѣсець пълноликъ
Надъ хълмове изгря,
И съ блѣдожълтъ свѣтликъ
Заля заспалата земя.

Далечний хоризонтъ
Въ омара се синей,
По звѣздний небосклонъ
Тамъ нейдѣ облаче се рей.

— Дѣтенце, ето вѣнъ
Надвисна тиха ноць,
Тя носи сладъкъ сънъ
И шепне мило: „лека ноць!“

18 юний, 913 г.

Мир. Петровъ.

